

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

בפני כב' השופט חיים לי-רן

1

**בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ פרקליטות מחוז ירושלים
באמצעות עורכי הדין גב' א. בניטה
גליקסברג וגב' ג'. גינצבורג**

המאשימה

נגד

**1. זהר שמחי
ע"י ב"כ ע"ד ג. נחום
2. שמואל צ'פרוט
ע"י ב"כ ע"ד יבם
3. דמיטרי טומנצב (דימה)
ע"י ב"כ ע"ד ס. שגיא**

הנאשמים

2

3

קבוע ליום 25.6.12

הכרעת דין

4

5

6

1. אני מזכה את הנאשמים מהעבירה שיוחסה להם.

7

8

2. ביום 27.9.04, יום ב' בשבוע, בשעות הצהריים, בהיותו מצוייד בנשק מסוג

9

תמ"ק עוזי השייך לחברת שמירה "יעד אבטחה" שמה (להלן: החברה), ירה מר

10

ארקדי טריגובוב ז"ל (להלן: המנוח), צעיר כבן 19 אז, בעצמו, ושם קץ לחייו,

11

בהיותו שוהה באותה שעה בעמדת שמירה באזור הר-אדר, שם איבטחה

12

החברה, מטעם משרד הבטחון, את עבודות בנייתה של גדר ההפרדה במקום.

13

14

3. אין מחלוקת כי עפ"י אבני הבוחן של משרד הפנים, לא רשאי היה המנוח

15

לשאת בנשק מטעם החברה, שכן גילו היה פחות מ-21 שנים, הוא לא שירת

16

שירות צבאי ולא עבר הכשרה בסיסית בירי.

17

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 99-1958 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

4. בגרימת מותו של המנוח הואשמו ארבעה ממלאי תפקידים בחברה. שלושה מהם, מנהל החברה, מר זוהר שמחי (להלן: שמחי), סמנכ"ל התיפעול שלה ואחראי ללוגיסטיקה, מר שמואל צ'פרוט (להלן: צ'פרוט) ומפקח מטעם החברה במשימות אבטחת העבודות בגזרת הר אדר, מר דמיטרי טומצנב (להלן: דימה), הועמדו לדין בפני, בעוד נושא משרה רביעי בחברה, מר קמינסקי יעקב (להלן: קמינסקי), ששימש כמאבטח ואחראי "לסידור העבודה על אבטחת בניית גדר ההפרדה בגזרת הר אדר" (הציטוט מכתב האישום), הועמד לדין בפני מותב אחר של בית משפט זה. קמינסקי מסר עדותו בפני, במהלך משפטו, כעד מטעם התביעה. (משפטו טרם הסתיים).
5. עפ"י טענת המאשימה נושאים הנאשמים שבפני באחריות למותו של המנוח בכך שקיבלוהו לעבודה ושיבצוהו למשימת אבטחה אגב מסירת נשק לידיו, ביודעם כי אינו עומד באבני הבוחן לנשיאת נשק ולא קיבל, לכן, היתר ממשרד הפנים לנשיאת נשק.
- לנאשמים שמחי וצ'פרוט יוחס אף מחדל שעניינו אי מניעת שיבוצו של המנוח למשימת אבטחה (כך לשון כתב האישום).
6. הנאשמים כפרו בנטען כלפיהם. טענתם המרכזית היא כי המנוח לא שימש כלל כעובד החברה לעת האירוע, וודאי שלא כמאבטח בה, משום שלא עבר את הליך הקבלה כעובד כפי הנוהג בחברה, וכי רק לאחר האסון התברר להם כי מי "שקיבל", כביכול, את המנוח לעבודה וצייד אותו בנשק החברה, הכל שלא כדין, הוא קמינסקי.
- הנאשמים שמחי וצ'פרוט הוסיפו וטענו כי גם אם העביר קמינסקי למשרד החברה את שמו של המנוח (כטענת קמינסקי), הרי היה הוא בגדר מוצע בלבד לעבודה, עד אשר תאושר מועמדותו, תחילה ע"י משרד הפנים, ולאחר מכן, ובהתקבל האישור המתאים ממשרד הפנים – עד אשר יעבור בחברה תהליך של קבלה כעובד בה.
- כל עוד לא התקבל כעובד, לא רשאי היה קמינסקי להעסיקו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 דימה הוסיף וטען, כי אף אם ראה את המנוח, לראשונה יש לומר, בבוקר יום
 2 האסון, בדרכו של האחרון, יחד עם קבוצת מאבטחים שעשו דרכם לעמדות
 3 השמירה שלהם, לא הרבה כלל בדבר מעמדו כעובד החברה, או בדבר כשרותו
 4 לשאת נשק, שכן קמינסקי, שתחום שיבוץ מאבטחים בסידור העבודה בגיזרה,
 5 וצידם בנשק, היה באחריותו, נמצא אף הוא במקום, ולא אמר דבר על כך
 6 שהמנוח אינו כשיר לשמש כמאבטח.
 7 מובן היה לדימה מאליו, כי המנוח עבד בחברה, ומכל מקום, במסגרת תפקידו
 8 לא היה עליו לברר דבר בענין זה, או בענין הרשאתו לשאת נשק.
 9
- 10 7. לחילופין, טענו הנאשמים כי לא התרשלו, כל אחד במסגרת תפקידו בחברה,
 11 בכל דרך שהיא כלפי המנוח, וכי האחריות למותו, ככל שכזו קיימת מהבחינה
 12 המשפטית (בהתחשב בכך שהמנוח נטל את חייו ובנסיבות בהן התאבדו לא
 13 היתה צריכה לעלות בדעתם במסגרת צפייתם כאנשים מן היישוב), מונחת
 14 לפיתחו של קמינסקי.
 15
- 16 8. את הרשתתם של הנאשמים ביקשה המאשימה להשתית על אדני עדותו של
 17 קמינסקי, שלגירסתו יידע את משרד הנהלת החברה בדבר קבלתו את המנוח
 18 כעובד החברה, וכי משום שהנאשם מס' 3, במסגרת תפקידו כמפקח הוא זה
 19 שהכניס את המנוח לעבודה ואישר לתת לו נשק, הרי שהוא, קמינסקי, שיבץ
 20 אותו בסידור העבודה כמאבטח במסגרת תפקידו שלו (של קמינסקי) כ"פקיד,
 21 קשר יחידה, מעביר ניירות וגם שומר ומאבטח" (הודעתו של קמינסקי
 22 במס' 14, ס' 40).
 23
- 24 9. והנה, בסיכומיה, ובהתחשב במצב הראיות, ובעיקר בטיב עדותו של קמינסקי
 25 לפחות ככל שהתייחסה לענין דרך "קבלתו" של המנוח לחברה, חזרה בה
 26 המאשימה, בהגינותה, מטענתה הבסיסית והמרכזית לפיה חבים הנאשמים
 27 באחריות למותו של המנוח משום שכמעבדיו כביכול, הפרו את חובת
 28 הזהירות שלהם כלפיו כעובד החברה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1   לטענת המאשימה אין לאמץ את גירסת קמינסקי כי החברה ידעה דבר
2 העסקתו של המנוח, שכן הוא סתר את עצמו בענין זה מספר רב של פעמים,
3 וניסה להרחיק עצמו מהעובדה שהוא פעל בענין זה על דעת עצמו באופן
4 מוחלט.
- 5
- 6   .10 תחת זאת טענה המאשימה, כי מכיוון שהנאשמים ניהלו את עניני החברה,
7 הנוגעים לקבלת עובדים, לנוכחותם בעבודה ולניירת הכרוכה בכך, ובמיוחד
8 אלה הנוגעים לענין הטיפול בנשק המצוי בחברה בכלל, ודרכי מסירתו
9 למאבטחים בפרט, באורח רשלני ותוך אי הקפדה על נהלים שנועדו להבטיח
10 בידם פיקוח קפדני על מסירת נשק למאבטחים, ומכיוון שהתייחסו לקמינסקי
11 כדמות מרכזית בחברה הצפויה לקידום, חרף המחדלים שנחשפו לעיני
12 הנאשמים בכל אחד מתחומי אחריותו בחברה, הרי שבאלה יצרו בחברה
13 אווירה שהקלה על קמינסקי להתרשל בעצמו בקבלתו את המנוח לעבודה
14 בדרך ש"התקבל", ובמסירת נשק לידיו שלא עפ"י ההוראות המחייבות, ובלא
15 שהחזיק בידו תעודת הרשאה לשאת בנשק, ושסללה מבחינה עובדתית
16 ומשפטית, את הדרך למותו של המנוח, ולאחריותם של הנאשמים לו, גם אם
17 התאבד.
- 18   בענין זה, של "האווירה הבלתי מחייבת" בחברה כלשון המאשימה, ביקשה
19 המאשימה לסמוך על דבריו של קמינסקי ולאמצם, בהיותם נתמכים
20 בעדויותיהם של עדי תביעה אחרים (כמזכירת החברה, ואחד המאבטחים)
21 ובעדותו של עד ההגנה, המאבטח יבגני טאובמן, שהעיד מטעם הנאשם מס' 3.
- 22
- 23   .11 מסכים אני לטענתה של המאשימה לפיה מוטלת על חברת שמירה המעסיקה
24 מאבטחים חמושים חובת זהירות מיוחדת, במסגרתה עליה לקיים פיקוח מלא
25 על הנשק, לצפות מראש סיכונים הכרוכים בנשק, ולכלכל את מעשיה כדי
26 למונעם.
- 27

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

12. השאלה היא, כמובן, האמנם מדובר בחברה שלעת שלענין, או אפילו בחודשים שקדמו לה שררה בה אווירה אי הקפדה על נהליה, בה יכול היה כל איש ונושא משרה לעשות הישר בעיניו, ואם אמנם שררה אווירה כזו – האם עדיין אמורים היו הנאשמים לצפות התנהגות כה חריגה של קמינסקי כלפי המנוח, שכבר כאן ראוי להדגיש כי איש מלבדו בחברה לא נשא אז בכל הרשיונות וההיתרים בהם נשא הוא: מפקח מטווח קליעה, מארגן שמירה ומ"מ בעל רשיון מיוחד (שמהותו יפורט בהמשך), ושנתפס לכך, בעיני החברה, כאדם אחראי שניתן לסמוך עליו.
- ואם תמצני, לומר שהתשובה לשאלה אחרונה זו היא חיובית – האם אמורים היו הנאשמים לצפות את התאבדותו של המנוח. אשיב כבר עתה כי התשובה לכל שלוש השאלות היא שלילית.
13. הגם שהמאשימה אינה תולה עוד את קולר מותו של המנוח בעובדת היותם של הנאשמים מעבידיו שהפרו את חובת הזהירות כלפיו, עדיין אתיחס, בפרוט, לדרך "קבלתו", כביכול, של המנוח, לחברה ע"י קמינסקי, שכן זו הדרך להצביע על הכשלים החמורים בעדותו של קמינסקי והתייחסותו המאוד מוזרה לאמת, באופן שאין אפשרות לפלג את דבריו כעתירת המאשימה, ולומר על חלקם שהם אמת ועל חלקם האחר – שהם שקר.
14. קמינסקי לא כשל באי דיוק בתיאור פרט זה או אחר, או נושא זה אחר, שניתן לומר עליו שהוא פרי שגגה או זכירה לקויה. זו היתה מיקשה אחת של עדות בלתי אמינה שלקתה במידה רבה של מגמתיות שנועדה להשחיר את פניהם של הנאשמים, ובסתירות רבות כמעט בכל ענין.
- העד ניסה למזער את תפקידו בכל תחום בו עסק בחברה, לרבות זה שנגע לחלוקת כלי נשק ולהחתמתם של המאבטחים עליו, על חשבון האדרת תפקידו של דימה בענין זה, והכל בשעה שמאבטחים, שהעידו כעדי תביעה, סתרו בדבריהם, לחלוטין, את גירסתו המצמצמת של קמינסקי את חלקו בחלק מרכזי זה של המשפט.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 נדמה לי, כי אף את נסיונו של קמינסקי לתאר את הנאשמים כמי שביקשו
 2 לשים לו עלילות דברים, וכי במסגרת זו אף הציעו לו, שני הראשונים, כי
 3 החברה תשכור בעבורו את שירותיו של עורך דין אם יאות "ליטול את התיק
 4 על עצמו", הוא נסיון להרחיק עצמו מליבו של האירוע, ולהפיל את הבית על
 5 יושביו. לא אוכל, לכן, להשתית על עדותו של קמינסקי קביעת מימצאים
 6 מפלילים כלשהם כלפי הנאשמים.
- 7
 8 .17 לעומת עדותו של קמינסקי היו עדויותיהם של הנאשמים סדורות ועקביות.
 9 לא נתגלו בהן סתירות והם דבקו איש איש בגירסתו אותה העלה לראשונה
 10 בחקירתו במשטרה.
 11 איש מהנאשמים לא התחמק בעדותו מהשאלות שנשאל, והשיב תשובות
 12 ענייניות, ברורות ומקצועיות מאוד.
 13 איש מהנאשמים לא ניסה להתנער מאחריות עפ"י תפקידו, ולהשליכה על חברו
 14 לאירוע. כל אחד מהם תיאר את גזרת אחריותו שלו, ואת גזרת אחריותם של
 15 שותפיו לכתב האישום, באורח הגיוני ובהיר.
 16 אעדיף, לכן, את עדויותיהם של הנאשמים על פני עדותו של קמינסקי ככל
 17 שהיא נוגעת לאירוע נושא כתב האישום, ואקבע את המימצאים העובדתיים
 18 על פיהן, ועל פי עדויותיהם של שאר עדי התביעה, התומכים, בלזום של
 19 הדברים, בגירסת הנאשמים.
- 20
 21 .18 ועתה, לקביעת מימצאים, בה תשולב התייחסות פרטנית לגירסתו של
 22 קמינסקי, ודרך טיפולו באמת.
 23
 24 .19 החברה מנתה כ-400 עובדים, מרביתם מאבטחים, שהועסקו על ידה במספר
 25 אתרים ברחבי ישראל.
 26
 27 .20 החברה נוהלה בידי שמחי, קצין במילואים בדרגת סא"ל, המשמש כסגן מפקד
 28 גדוד הנדסה (יש להעיר כי דרגת סא"ל הוענקה לו כדרגה אישית בשל
 29 "מצויינות ומקצועיות" (ס/28).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1
- 2 .21. שמחי החזיק, כמנהל חברת שמירה, ב"רשיון מיוחד" המוצא ע"י משרד הפנים,
- 3 שמכוחו מוסמך היה להרשות לאלה מעובדיו שאושרו לכך על ידו להחזיק
- 4 בנשק, לאחר שמילאו, כמובן, אחר התנאים הנדרשים, ולאחר שהוא חתם, לכל
- 5 אחד מהם, על תעודת הרשאה לשאת כלי נשק.
- 6
- 7 .22. עשרים מאבטחי החברה, איבטחו בשתי משמרות, בנות 12 שעות כל אחת (מ-
- 8 00:60 עד 18:00 ומ- 18:00 עד 06:00 למחרת) את עובדי הקבלן שעסקו, מטעם
- 9 משרד הבטחון, בהקמת גדר ההפרדה באזור הר - אדר, מפני התנכלויות,
- 10 פיגועים, וכיוצא באלה אירועים שהיה בהם כדי לפגוע בעבודתם, או לשבשה.
- 11
- 12 .23. כל משמרת מנתה 10 מאבטחים חמושים בתמק"י "עוז". כל מאבטח היה
- 13 מצוייד אף בשכפ"ץ קרמי, ובכובע מצחיה צהוב, אותו אמור היה לחבוש, גם
- 14 כדי שניתן יהא לזהותו ממרחק.
- 15
- 16 .24. בהיות אתר הר אדר נתפס בעיני החברה כאתר הדגל שלה, בהיותו נפרש
- 17 לאורך כ-4 ק"מ של תוואי קרקע הררי שחייב פיזור 5 או 6 צוותים של
- 18 מאבטחים (2 בכל צוות) לאורכו, בהיותו מוקד לביקוריהם של אחמ"ים שונים,
- 19 כשרים, וכחברי כנסת וכגורמים שונים במשרד הבטחון, ובהיות שטח
- 20 העבודות נושק כמעט ממש לבתי כפר ערבי סמוך (הבית הראשון של הכפר היה
- 21 מרוחק כ-15 מ' בלבד מאזור העבודות), החליט שמחי למנות את דימה כאחראי
- 22 לצד המבצעי של הפעילות שם, כגון: מתן תדריכים למאבטחים קודם צאתם
- 23 לשטח, פיזור הצוותים לעמדותיהם, עריכתן של ביקורות במהלך היום בעמדות
- 24 השמירה כדי לוודא שהמאבטחים ערים, לבושים כהלכה, כולל שכפ"ץ וכובע,
- 25 וממלאים את תפקידם כנדרש, טיפול באירועים המתרחשים בשטח לרבות
- 26 ביקורי האחמ"ים, ומגע עם עובדי הקבלן ואנשי משרד הבטחון שפקדו את
- 27 האתר לביקור או לביקורת, בעוד שאת קמינסקי מינה לשמש כאחראי על הצד
- 28 המינהלי של עבודת המאבטחים, כגון: הגעתם של המאבטחים ממקום

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 מגוריהם לאתר, העברתם למשרד החברה של סידורי עבודה ודוח"ת שעות
 2 עבודה שלהם, העברת בקשות של מבקשי עבודה להתקבל כעובדים בחברה,
 3 מסירת כלי נשק למאבטחים המורשים לקבלו, ופיקוח מדי יום, על העברת
 4 הנשק ממאבטח למאבטח בסיומן של משמרות היום והלילה, תוך הקפדה על
 5 כך שכל מאבטח יקבל את הנשק עליו הוא חתום.
- 6
- 7 25. מהגדרת תפקידים זו התחייב, כמובן, כי בעוד שדימה התנייד בשטח העבודות
 8 כדי למלא את תפקידו, הרי שקמינסקי היה ניח, ונמצא במקום אחד, שכונה
 9 "הריכוז העליון", לשם הגיע המאבטחים עם תחילתה של משמרתם ועם
 10 סיומה, שם נעשתה, על דרך הכלל, העברת כלי הנשק ממאבטח למאבטח,
 11 ומשם פוזרו המאבטחים, בכלי הרכב של החברה, לעמדותיהם לאורך תוואי
 12 העבודות.
- 13
- 14 26. כאן המקום להדגיש כי בעוד שקמינסקי ביקש לתאר את תפקידו כפקיד,
 15 כשליח, כנהג, כעוזר אדמיניסטרטיבי של דימה, וגם כמפקח, שאין לו גישה,
 16 בהוראת מנהלי החברה, למשרד החברה, ושאין הוא מטפל בכלי הנשק של
 17 החברה (שכן הנושא נמצא בטיפולו של דימה), מסרו שניים מהמאבטחים
 18 שהעידו בפני כעדי תביעה, מר פוליאקוב ומר פייגין, כי לא זו בלבד שקמינסקי
 19 קיבלם לעבודה, אלא שהוא היה זה שאחראי לכלי הנשק בחברה (דהיינו:
 20 לתקינותם, לנקיונם, לכן שיימסרו למי שבידו תעודת הרשאה לשאת בנשק),
 21 ולמסירתם בפועל לידיהם של המאבטחים. כך העיד מר פוליאקוב שהוא קיבל
 22 את הנשק מקמינסקי, וכך העיד אף מר פייגין.
 23 ולא זו בלבד.
- 24 מר פוליאקוב העיד, בניגוד מוחלט לדבריו של קמינסקי בנסיונו לתאר את אי
 25 הסדר ששרר בחברה עת נמסרו כלי נשק לאנשים שטרם אושרו להחזיק בו, כי
 26 קמינסקי לא מסר נשק לידיו אלא לאחר שהודיעו כי התקבל עבורו אישור
 27 מתאים להתחיל בעבודתו (נא לראות הודעת מר פוליאקוב ת/21).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 מר פייגין העיד אמנם כי את האישור להחזיק תמ"ק עוזי קיבל אמנם שבוע
2 לאחר שהחל לעבוד בחברה, ברם, הוא החזיק ברשיון לאקדת, ולענין החזקת
3 התמ"ק אמר לו קמינסקי כי משום שעבר מטווח והדרכה, הריהו כמי שקיבל
4 אישור להחזקת הכלי.
5
6 27. לא למותר להדגיש כי קמינסקי, כבעל רשיון מיוחד הוא מי שאחראי על
7 הטיפול במערך כלי היריה בחברה (נא לראות ת/12, סעיפים 3-5). לדימה לא
8 היה אישור כזה.
9 נסיונו, לכן, להציג עצמו כפקיד זוטר המעביר אך ניירות ממקום למקום, או
10 כמאבטח, נהג ועוזר מינהלי (של דימה) הוא נסיון לא מוצלח המתנפץ אל מול
11 המציאות, אך המתיישב היטב עם המטרות הזרות לאמת שהדריכוהו במסירת
12 העדות.
13
14 28. אשוב עתה לתיאור השתלשלות האירועים.
15
16 29. אנשים שביקשו לעבוד בחברה הגיעו אליה בין משום שקראו מודעות
17 "דרושים" של החברה שהתפרסמו, בין משום שהבחינו בדבר פירסום של
18 החברה על גבי רכב נוסע (עד התביעה דניס פייגין), בין משום שאחד העובדים
19 בחברה הציע להם להגיש מועמדותם לעבוד בה (עד התביעה מר דניס
20 פוליאקוב הגיע לעבוד לחברה בהמלצת קמינסקי), ובין משום שחבר של
21 המועמד שעבד בחברה, הציע לו להצטרף לעובדיה מתוקף הכרותם הקודמת
22 לרקע שירות צבאי משותף, או עבודה בצוותא במקום אחר ("חבר מביא חבר").
23
24 30. עד התביעה מר דניס פוליאקוב הציע את המנוח באזני קמינסקי כמועמד
25 לעבודה, לאחר שהוריו של המנוח, המכירים את הוריו של העד, התקשרו אליו
26 כשבועיים לפני האירוע, והתעניינו אם יוכל למצוא עבודה לבנם. מר פוליאקוב
27 מסר את מספר הטלפון של המנוח לקמינסקי.
28

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 תהליך קבלתו של אדם לחברה התנהל בשני שלבים. 31
- 2 בשלב הראשון היו מועברים למשרד החברה ע"י קמינסקי, או ע"י כל אדם
- 3 אחר, או ע"י המועמד עצמו שהגיע למשרד, פרטיו של המועמד.
- 4 הללו הועתקו במשרד אל טופס "רשימת מוצעים", המוצא ע"י משרד הפנים,
- 5 שהועבר, בחתימתו של שמחי, למשרד הפנים, כדי שזה יאשר או יפסול, את
- 6 המוצעים, עפ"י המבחנים הקבועים על ידו (נא לראות הטופס ת/11).
- 7 ברשימה זו מופיעות 14 עמודות ובהן, מספר הזהות של המועמד, שמו, מועד
- 8 לידתו, מקום מגוריו, מועדי שירותי הצבאי, דרגתו וחתימתו על הצהרה בדבר
- 9 ויתור על סודיות רפואית.
- 10
- 11 החברה העבירה למשרד הפנים, כמעט מדי יום ביומו, עשרות טפסים מעין 32
- 12 אלה, הכוללים שמותיהם של מועמדים לעבוד, ומבלי ששמחי יבדוק את
- 13 תוכנם. זאת, משום שלדבריו, שהגיון רב מונח ביסודם, בחר הוא להשתמש
- 14 במיון המועמדים שיערוך משרד הפנים, כבמכשיר סינון ראשוני, וחשוב,
- 15 לקראת גיבוש החלטתו, כמנהל החברה, אם להמשיך בהליכים לקראת
- 16 העסקתו של המוצע/ המועמד.
- 17
- 18 ואמנם, בחלוף מספר ימים, נהג משרד הפנים להודיע לחברה, על גבי טופס 33
- 19 מתאים, אלה מן השמות שברשימת המוצעים לא נקלטו, לשון אחרת: אינם
- 20 כשירים לשאת נשק, ואת טעמיה של אי הקליטה. (כגון: תושב פחות משלוש
- 21 שנים בארץ, בן פחות מ- 21, מספר ת.ז. שגוי, העדר פרטים בדבר שירות צבאי,
- 22 העדר חתימה).
- 23
- 24 טפסיהם של אלה ששמותיהם לא נקלטו, תוייכו בתיקי החברה ועניינם לא 34
- 25 טופל עוד. כך היה בעניינו של המנוח, ששמו לא נקלט במשרד הפנים משום
- 26 היותו מתחת לגיל 21 (ת/11 – ת/10).
- 27

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1   35. טפסים של אלה ששמותיהם נקלטו, דהיינו: נמצא שהם כשירים לשאת נשק,
2   הוזמנו להגיע לחברה, כדי להמשיך את תהליך קבלתם לעבודה.
3   תהליך זה כלל העברת הודעה למפקח האחראי שבאזור עבודתו הצפוי של
4   האיש, כדי שהמפקח יזמנו לראיון בעקבות האישור שנתקבל, מילוי טופס 101
5   (כרטיס עובד לצורך מס הכנסה), חתימה על הסכם עבודה ועל טפסים נוספים,
6   ראיון עם שמחי, יציאה למטוח והשתתפות בו, עפ"י תיאום שנעשה ע"י
7   צ'פרוט, חתימת בעל רשיון מיוחד על הרשאה לשאת נשק, חתימה על נשק
8   ועל ציוד נוסף, חתימה על מסמך הבנת נהלי החברה באתר המסויים ועל
9   קבלת הדרכה אישית, ובסופו שלדבר יציאה לעבודה עפ"י סידור עבודה. (נא
10   לראות עדות שמחי, והמסמכים ת/20 ו-ת/25 ועדות צ'פורט בעמ' 400, 13,
11   ובעמ' 405 עד שרוה 22).
- 12
- 13   36. ברצוני להדגיש, כי באת כח המאשימה לא חקרה את מי ששימשה כמזכירת
14   החברה (במובן המינהלי), עדת התביעה גב' טטיאנה חפץ, דבר וחצי דבר על
15   נוהל קבלת עובד בחברה, והתרכזה יותר בשאלות שנועדו לתאר את תפקידם
16   של הנאשמים בחברה, ואת מחדליו של קמינסקי בהעברת דיווחי שעות ושמות
17   מאבטחים מהשטח למשרד.
18   ואולם, בחקירתה הנגדית ע"י הסניגורים אישרה העדה, כי חתימת אדם על
19   טופס 101 משמעותה היא כי הוא התקבל לעבודה (עמ' 122, 36), וכי אם משרד
20   הפנים לא היה מאשר את שמו של אחד המוצעים, היא לא היתה מודיעה על
21   כך לאיש, שכן "לא היה לי מה להודיע". רק אם אושר שמו של מועמד ברשימת
22   המוצעים, הודיעה על כך המזכירה למפקח הרלבנטי שבאזורו עתיד היה
23   המועמד לעבוד, כדי שזה ימשיך בהליכי קבלתו לעבודה, כגון: ישתפנו במטווח
24   וידאג למילוי את הדרישות המנהליות.
25
- 26   37. עדותה של גב' חפץ תומכת בתיאורו של שמחי את תהליך קבלתו של אדם
27   בחברה.
28

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 ולמאי נפקא מינה כל אלה? .38
- 2 ראשית, לקביעה שהמנוח לא נימנה לעת מותו על עובדי החברה, ואיש
- 3 בחברה, מלבד קמינסקי, לא ידע על דבר הימצאו של האיש הספציפי הזה
- 4 בעמדה בה נמצא.
- 5 ושנית, לקביעה כי נוהלי קבלת עובדי כפי שפורט לעיל מעיד על חברה
- 6 מסודרת, שמנהליה מקפידים כי יתקבלו העובדים המתאימים וייערכו לגביהם
- 7 כל ההליכים הנדרשים לקליטתם התקינה והמסודרת.
- 8 מי שזרע אי סדרים בניירת, בדרך קבלת עובדים ובחלוקת נשק, היה קמינסקי,
- 9 שאף נקרא לסדר ע"י מזכירת החברה וע"י שמחי, (משהובאו אלה לידיעתו,
- 10 וכפי שיפורט להלן).
- 11
- 12 בהיודע דבר האסון, שהתרחש, כאמור, בשעות הצהריים של יום 27.9.04, .39
- 13 חשו למקום המאבטחים מר דניס פוליאקוב, שהוא גם חובש קרבי, ודימה
- 14 וקמינסקי, שהגיעו, ברכב, בצוותא חדא.
- 15 צ'פרוט, ששהה באותה עת בת"א, חש למקום לאחר שדווח על האירוע ע"י
- 16 דימה.
- 17
- 18 דימה לא הכיר את המת, וראהו, לראשונה, בבוקר אותו יום, כשהוסע, יחד עם .40
- 19 מאבטחים אחרים, לעמדתו.
- 20
- 21 בעומדם סמוך למנוח, אמר קמינסקי לדימה כי הוא שכח משהו, ניגש לרכב בו .41
- 22 הגיעו השניים למקום, ונסע משם.
- 23
- 24 מסתבר, כי בערך בשעה זו, התקשר קמינסקי,טלפונית,למזכירת החברה, גב' .42
- 25 חפץ, וביקש ממנה "דחוף",כלשונה, למחוק מדו"ח שעות שמירה ואבטחה
- 26 לשעות הלילה של יום 26.9.04 שהעביר למשרד,את שמו של המאבטח מס' 15,
- 27 קוזלוב סרגיי, ולרשום תחתיו את שמו של המנוח (נא לראות המחיקה
- 28 והתוספת ב-ס/5).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 קמינסקי לא אמר למזכירה כי לעת ההיא כבר לא היה המנוח בין החיים,
 2 ולדבריה הוא נשמע שקט ורגוע.
 3 יש להעיר כי דקות ספורות לאחר מכן התקשר דימה למזכירה, כשכולו נרגש,
 4 כדי לספר לה על האסון, וכדי לברר מיהו המת.
 5 גב' חפץ זכרה כי השיחה הטלפונית עם קמינסקי התקיימה בשעה 14:00 לערך,
 6 שכן היא עמדה לסיים את עבודתה באותו יום וללכת לביתה.
 7
- 8 43. גב' חפץ לא הכירה את שמו של המנוח כמי שעבד בחברה, וחיפוש אחר טופס
 9 101 שלו, לא העלה דבר. תחת זאת, ובאופן המסביר את העדרו של טופס 101
 10 או כל מסמך אחר היוצר יחסי עבודה עימו, התגלתה בתיק החברה הודעת
 11 משרד הפנים מיום 6.9.04 בדבר אי קליטתו של המנוח כמועמד לשמש מאבטח
 12 בחברה משום היותו "מתחת לגיל 21" (ת/10), שעפ"י נוהלי החברה לא טופלה
 13 עוד, ולא אמורה היתה להיות מטופלת, בהעדר אפשרות להעסיקו.
 14 אין צריך לומר, כי שמחי אף הוא לא הכיר את המנוח ולא ראיין אותו.
 15
- 16 44. בחקירתו במשטרה הודה קמינסקי כי לאחר המקרה התקשר למזכירת החברה
 17 וביקש ממנה לערוך את חילוף השמות בדו"ח השעות של המאבטחים, והסביר
 18 זאת באומרו כי לא ידע מה עבר עליו, וכי ניסה "לתקן את הרגע".
 19 בעדותו בבית המשפט בענין זה (עמ' 171, 13) העיד קמינסקי כי המשפט
 20 האחרון אינו מובן לו, אך בעקרון, הבקשה לשינוי, לרקע המציאות שנהגה
 21 בחברה לענין רישומים, לא נראתה לו חריגה, מה גם שהוא היה בהלם.
 22 קמינסקי לא אמר בשום מקום, כי ביקש את השינוי עפ"י הוראה שקיבל ממי
 23 ממנהלי החברה.
 24
- 25 45. והנה, בתצהיר שערך קמינסקי כעדות ראשית במסגרת הליך אזרחי המתנהל
 26 בבית המשפט המחוזי בירושלים בינו ובין הנאשמים (ס/15), לא היסס הוא
 27 להצהיר, בסעיף 23, כי אמנם התקשר טלפונית למזכירת החברה כדי שתשנה
 28 את הרישום כאמור, אך עשה זאת בהוראת דימה. כך!

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 בחקירתו הנגדית לא סיפק קמינסקי הסבר לתוספת זו שלא סופרה קודם לכן
2 לאיש.
- 3 כלום ניתן למצוא בעדות אשר כזו חלקה טובה של אמת שניתן לפלגה כעתירת
4 המאשימה, מהמכלול השקרי, ולהשתית עליה מימצא בפלילים?
5 מסופקני.
- 6
- 7 46. דומני, כי את ההסבר האחד והיחיד לבקשתו של קמינסקי את המזכירה, בקור
8 רוח, ובלא שנשמע בקולו שמץ של התרגשות לאחר האירוע הקשה
9 שבתוצאותיו חווה, לערוך את השינוי, יש לחפש ולמצוא ברצונו לשוות
10 לנוכחותו של המנוח במקום מעמד שלא היה לו: מעמד של עובד החברה. זוהי
11 המשמעות היחידה שניתן לתת לדבריו "לתקן את הרגע", וכל הסבר אחר הוא
12 בגדר התפלפלות והתחמקות מהאמת.
- 13 ברור גם מדוע לא סיפר קמינסקי למזכירה שמדובר בשמו של מי שאינו עוד
14 בין החיים. שהרי אז לא היתה המזכירה מכניסה את השינוי המבוקש.
15 חוששני, כי התנהגות זו של העד, כמו גם ההסברים שביקש להעטות עליה
16 מלמדים על יחסו של העד לאמת, ועל עוצמתו של החשש להניח על אדני
17 עדותו מימצא כלשהו.
- 18
- 19 47. למעלה מן הצורך אומר, כי פנייתו של קמינסקי למזכירה בשעה בה נעשתה,
20 ובנסיבותיה, מערערת את גירסתו לפיה ביקש ממנו דימה שיביא את המנוח
21 לעבודה (לאחר שקמינסקי סיפר לו על פנייתו של דניס פוליאקוב אליו בענין
22 זה), כי דימה ידע על קליטתו של המנוח לעבודה, וכי דימה לא רק שידע
23 שהמנוח התקבל לעבודה, אלא אף מסר לו, למנוח, את תעודת הזהות שלו
24 (ביום א' שקדם ליום האסון) לאחר שקמינסקי שכח להחזירה לו בתום צילומה
25 לצרכי המשרד.
- 26 סבורני, כי אם היה ממש בגירסתו זו של קמינסקי, לא היה הוא ממהר לעזוב
27 את זירת האירוע זמן קצר לאחר שהגיע לשם עם דימה (בטענה כי שכח דבר
28 מה) כדי להתקשר למשרד ולבקש את שינוי רישום שמו של המאבטח.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1
2 48. גירסתו של קמינסקי לפיה לא רק דימה ידע, כביכול, על העסקתו של המנוח,
3 אלא אף המשרד, שכן למיטב זכרונו הוא מילא למנוח טופס 101 (עפ"י פרטי
4 הזוהות שהאחרון מסר לו) והעבירו, בפאקס, יחד עם חבילת מסמכים משלוחת
5 המשרד בהר אדר למטה המשרד בפתח תקווה, שורה בערפל של ממש, ואינה,
6 כנראה, אלא חלק מנסיונו להשחיר את פני החברה.
7 במשרד לא נמצא טופס 101, או כל ניירת אחרת המתייחסת לקליטתו של
8 המנוח בחברה, לא משום אי סדר, אלא משום שלא הועברו ע"י קמינסקי.
9 יתרה מזו במהלך גביית הודעתו במשטרה מסר קמינסקי לחוקר שהוא מראה
10 לו טופס 101 של המנוח אותו אילתר משום שהניירת שהיה מקבל מהמשרד
11 "לא הספיקה לי לכלום".
12 מסמך אשר כזה לא נתפס בידי החוקר וממילא לא מצא דרכו אל תיק המוצגים
13 של התיק.
14 אין זאת איפוא שלטענתו של קמינסקי, גם בענין זה, לא נמצאה ראיה.
15 (בענין זה ראוי להוסיף כי בשולי הודעתו במשטרה, ס/11, שורה 100-101,
16 לאחר שמסר כי דימה, וכל העובדים שראו את המנוח ידעו על כניסתו (של
17 המנוח) לעבודה, וכי שלח טפסים בעניינו למשרד ודיבר עם המשרד לגביו, סיג
18 קמינסקי את הדברים באומרו כי "אינו זוכר בדיוק והיה עומס לא נורמלי לכן
19 אני לא בטוח")
20
21
22
23
24 49. בדרכו מת"א לזירת האירוע שמע צ'פרוט מפי דימה, כשהוא נרגש, כי הוא
25 אינו מכיר את המנוח, וכי קמינסקי אמר לו שהוא הביאו.
26 בהגיעו למקום האסון, בסביבות השעה 13:30, נפגש צ'פרוט עם קמינסקי
27 שאמר לו שאכן הוא זה אשר הביא את המנוח והוא זה אשר ציידו בנשק.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 מאוחר יותר באותו היום, ולאחר שצ'פרוט הספיק כבר לדווח לשמחי על
 2 שהתרחש, במפגש שנערך, לבקשתו של קמינסקי, בינו ובין צ'פרוט, חזר
 3 קמינסקי על שאמר לצ'פרוט שעות ספורות קודם לכן לענין אחריותו להבאתו
 4 של המנוח ולמסירת נשק לידי, אך הוסיף ואמר כי אם החברה לא תממן לו
 5 שכר טירחת עו"ד ותפצהו, הוא יפיל את התיק על החברה, שכן מדובר במעשה
 6 חמור שהוא עלול לשלם בגינו בחירותו.
 7 בתגובה לדבריו של צ'פרוט, כי ישוחחו על הענין עם שמחי כשזה יסיים את
 8 חקירתו במשטרה, בעיצומה נתון היה באותה עת, וכי בינתיים שיספר את
 9 האמת, השיב קמינסקי בשלילה, והודיע כי יפיל את התיק על החברה (צ'פרוט
 10 בעמ' 408 ו-409).
- 11
- 12 50. העולה מכל האמור לעיל הוא כי חוששני, שאין דרך לאמץ כל חלק שהוא
 13 בעדותו של קמינסקי בפני, או מהודעותיו במשטרה, או מתצהירו, להיות חומר
 14 זה נגוע קשה בתחושות מתחושות שונות של העד כלפי החברה וכלפי מנהליה,
 15 שדבר אין להם עם הצורך להדר בכבודה של האמת.
- 16
- 17 51. יחד עם זאת, אין בכך כדי להוביל לקביעה כי דרך התנהלותה של החברה היתה
 18 נקיה מליקויים בחלקים מתחומי פעילותה, בהם נושא מסירת נשק למי שטרם
 19 קיבל תעודת הרשאה, או השארת נשק שלא בתוך ארון נעול (אך בפיקוח צמוד
 20 של אדם מוסמך, כקמינסקי), או עבודה לאורכן של שתי משמרות רצופות, או
 21 שמועה לפיה כלי נשק אינם מועברים כסידרם ממאבטח למאבטח בעת החלפת
 22 משמרות.
- 23
- 24 52. ואולם, והדבר עולה בבירור מעדותה של מזכירת החברה, ומעימות שנערך
 25 בינה ובין שני הנאשמים הראשונים (עמ' 17 בעימות עם שמחי (ת/16), ועמ' 10
 26 בעימות עם צ'פרוט (ת/17)), כי הליקויים, ככל שהיו בחודשים שלפני
 27 התרחשות האסון – תוקנו בעקבות ישיבות שערכו מנהלי החברה, ובהם אף

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 הליקוי שבעיני הוא מרכזי – מסירת כלי נשק למי שטרם התקבלה לגביו
 2 תעודת הרשאה.
 3 העדה מסרה כי היא עצמה ביקשה מכל המפקחים לבדוק אם נושא זה מוסדר,
 4 והללו השיבו לה כי כל המחזיקים בנשק מאושרים.
 5 עוד העידה גב' חפץ כי ליקוי זה קיים היה בעת שהחלה לעבוד בחברה בשלהי
 6 שנת 2003 או תחילת 2004, וכי בחודשים האחרונים שקדמו לאסון לא היו
 7 מקרים מסוג זה. (עמ' 140, 1 ואילך).
 8
- 9 53. אין לדעתי כל משמעות לכך שקמינסקי לא נטל חלק בישיבה בה התריע שמחי
 10 על הצורך להקפיד בשמירת הנהלים בכלל, ואלה שענינם שמירת הנשק בפרט.
 11 ברור היה לו, לפחות מתוקף תפקידו עפ"י ההתרים בהם החזיק, אם לא
 12 מדבריו של שמחי אליו במהלך ביקורת שערך באתר הר-אדר כחודש לפני
 13 האיורוע, בהם פירט כיצד הדברים צריכים להעשות ולהיראות. אם לא כך היו
 14 פני הדברים הנמצאים בתחום אחריותו של קמינסקי, הרי שהדבר התרחש
 15 שלא בידיעת הנאשמים, ובניגוד מפורש להנחיותיהם.
 16
- 17 54. משהזכרתי את אותה פגישה בשטח העבודה באתר הר-אדר, ארחיב קימעה
 18 ואומר, כי משהגיעה שמועה לאוזניו של שמחי לפיה מחזיקים מאבטחים
 19 בנשק ללא תעודות הרשאה, הוא הצטייד בקלסר כלי הנשק המצויים בחברה,
 20 ויצא, כשלושה שבועות או כחודש לפני האסון, לאתר הר אדר יחד עם
 21 צ'פרוט, קבלן העבודות, הקב"ט של משרד הבטחון האחראי לגיזרה, דימה
 22 וקמינסקי, והכל עברו ממאבטח למאבטח, בכל עמדה, כדי לבדוק אם בידו
 23 תעודת הרשאה, ואם מספר הנשק שאחז בו הוא המספר המתאים לחתימתו.
 24 שמחי והשאר המתינו במקום עד בואם של המאבטחים של משמרת הלילה,
 25 כדי לבצע בכל אחד מהם את אותה הבדיקה.
 26 באותה בדיקה, שבמידה רבה שימשה בדיקת פתע למאבטחים ולקמינסקי,
 27 נמצא הכל תקין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 לא היתה זו הפעם הראשונה ששמחי הגיע לשטח, אך בזו הפעם בדק כל
2 מאבטח, כאמור לעיל.
3
- 4 .55 מכך, ומהתרשמותי משמחי, שהעיד לאורכן של כשתי ישיבות, למדתי כי מדובר
5 במנהל חברה אחראי, שהיה ער לחלוטין להכרח להקפיד הקפדה יתרה הן על
6 נוהלי קליטת עובדים כשירים בחברה, והן על אלה המתייחסים לטיפול בנשק.
7 שמחי הבין כי הימצאותו של נשק באזור רגיש כאזור העבודות משמש פיתוי
8 לגורמים עויינים לנסות ולשלוח בו יד, ולכן חשוב היה לו במיוחד שנושא זה
9 יהיה נקי מאי סדרים.
- 10
- 11 .56 יש להעיר עוד, כי שמחי אף הנהיג רישום פנימי הקרוי יומן הנשק בו אמור
12 היה לחתום כל מאבטח שמעביר נשק לחברו במשמרת הבאה, כמו גם פנקס
13 הוראות התנהגות למקרה ירי, כתוב עברית ורוסית.
14 מצער הוא ששני המסמכים הללו לא נתפסו ע"י המשטרה, או מכל מקום לא
15 הוצגו כראיה, אם נתפסו.
- 16
- 17 .57 מעבר לכך היתה החברה נתונה לביקורת של חפ"ק משרד הבטחון בראשות
18 הקב"ט שלה מר אמיר בוקר, שלפחות פעמיים או שלוש בשבוע נהגו לבדוק
19 את המאבטחים, את רשיונותיהם, את הנשק עצמו, ואם המאבטחים השתתפו
20 במיטווה.
21 זוהי בהחלט מערכת פיקוח ובקרה שמקשה עד מאוד על קיומה של שיגרת
22 עבודה וטיפול בנשק מופקדים כפי שתיארם קמינסקי, והופכת את הדברים
23 לבלתי אפשריים כמעט.
- 24
- 25 .58 כאמור, בהחלט ייתכן כי אי פה אי שם נמצאו ליקויים בחברה כפי שתיארם
26 דווקא עד ההגנה מר יבגני טאובמן, ששימש כאחראי משמרת.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 ברם, הליקויים הללו שתוקנו היו נקודתיים, ודומני שאינם מעידים על תרבות
2 ניהול רשלנית ששימשה חממה, כביכול, לצמיחת התנהגותו הרשלנית של
3 קמינסקי.
4
- 5 59. כך למשל העיד מר טאובמן כי יכול ומאן דהו שמר לאורכן של שתי משמרות,
6 אך שלל את הצעתה של ב"כ המאשימה שהדבר היה מקובל, וציין כי זה היה
7 משהו חריג (עמ' 1,500). כך למשך העיד מר טאובמן, כי יכול ובעת החלפת
8 משמרות נשאר נשק עודף, שכן אחד מהמאבטחים במשמרת המחליפה לא
9 הגיע, וכי במקרה כזה היה הוא נוטל, כאחראי משמרת, את הנשק לריכבו,
10 ובלבד, כמובן, שלא יימצא נק שאינו מפקח (עמ' 11,522).
11 בענין זה שמעתי מפי מר פוליאקוב, כי לעתים נמצא כלי נשק מונח על שולחן
12 באיזור הריכוז העליון, אך תמיד בהשגחתו של שומר.
13
- 14 60. יש לזכור, אגב, כי מר טאובמן חזר ואישר את גירסתו של שמחי לפיה כלי
15 הנשק היו עוברים מאדם לאדם בחילופי המשמרות ועפ"י מספר הנשק עליו
16 חתום אותו אדם, תמורת חתימה ביומן הנשק.
17
- 18 61. איני מוצא באלה דבר המצייר את החברה בצבעה השחור של רשלנות בטיפול
19 בנשק, כגירסתו של קמינסקי.
20
- 21 62. לסיכום, בהחלט ייתכן שהיו ליקויים בנהליה השונים של החברה,
22 ובהתנהלותה לפרקים, ברם, אלה זכו להתייחסות רצינית של מנהליה, ותוקנו
23 זמן ניכר לפני התרחשות האסון.
24 אין אף לשכוח כי חלק מהליקויים נגרמו ע"י קמינסקי, שלא אחת נתבקש הן
25 ע"י המזכירה והן ע"י שמחי, לשפר את דרכיו ולעשות לתיקון הליקויים. (שמחי
26 אף העיד שבתקופה האחרונה שלפני האסון, אמנם שיפר קמינסקי את דרכיו),
27 ואולם, לא מצאתי כל קשר בין התנהלותו של קמינסקי בענין "גיוס" המנוח,
28 וצידודו בנשק ובין התנהלות הנאשמים בניהול החברה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 אין לדעתי בסיס לטענה, כי הנאשמים הם אלה שהיפרו את התנהגותו
 2 הרשלנית של קמינסקי.
 3
- 4 63. אין אף בסיס לטענת המאשימה, כי בחזית הטיעון החדשה שפתחה בסיכומיה
 5 נגד הנאשמים אמורים היו הם לצפות את התאבדותו של המנוח.
 6
- 7 64. נדמה לי שאף אם היתה המאשימה נאחזת עד תום בהנחת הבסיס המונחת
 8 ביסוד כתב האישום, לפיה חבו הנאשמים למנוח חובת זהירות כעובד החברה,
 9 עדיין לא נמצאה כל ראיה, כי אמורים היו הם לצפות דבר החלטתו ליטול את
 10 חייו, גם אם מדובר בחברת שמירה המפקידה נשק בידי חלק מעובדיה.
 11 המאשימה לא הצביעה על כל סימן שהוא שבא מאצל המנוח או מסביבתו,
 12 שיכול, וצריך היה, להעמיד את הנאשמים על המשמר, בהיות המדובר באדם
 13 אובדני חלילה, או באדם שעברו, או התנהלותו או אמירותיו, מחייבים
 14 התייחסות מיוחדת, ומקימים חובת ציפיה למעשה קיצוני אשר כזה.
 15
- 16 65. נדמה לי שהדברים יפים, מקל וחומר, עם שינוי חזית הטיעון מטעם
 17 המאשימה. שהרי אז, אין כל טענה כי מי מהנאשמים הכיר, או צריך היה
 18 להכיר, את המנוח. עצם העובדה כי נמצאו בחברה כלי נשק, כמו גם העובדה
 19 שבעבר הרחוק יכול והיו ליקויים (שתוקנו) בענין מסירת נשק, אינם מקיימים
 20 בנסיבות חובת ציפיה של התאבדות.
 21
- 22 66. בתום פרשת התביעה הודיעה המאשימה, כי תבקש הרשעתם של הנאשמים
 23 בעבירה לפי סעיף 339(א)(5) של חוק העונשין, ובסיכומיה אמנם ביקשה זאת.
 24
- 25 67. לא מצאתי כי הונח בסיס עובדתי להרשעה כזו, הכל כמפורט לעיל.
 26

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

1 68. ב"כ המאשימה חתמה את סיכומיה באמירה כי אם יזוכו הנאשמים יועבר
2 לציבור מסר שלילי בכל הנוגע לדרך התנהלותה של חברת שמירה, או של מי
3 שמטפלים בנשק.

4
5 69. נדמה לי כי מסר אינו דבר עליו ניתן להשתית הרשעה או זיכוי או להביאו בסך
6 כל השיקולים הנשקלים בשלב זה של הדין.
7 ראיות הן הדרושות, ואם אלה אינן בנמצא – נמצא הזיכוי עומד לבדו, חף מכל
8 מסר.

9

10 עיקרי הכרעת הדין

11

12 70. ביום 27.9.04, בשעות הצהריים, בהיותו בעמדת שמירה של חברת השמירה
13 "יעד מטרה" (להלן: החברה) באזור עבודתה באתר "הר-אדר", נטל מר א.
14 טריגובוב (להלן: המנוח) את חייו בירי אל ראשו באמצעות תמ"ק "עוז" של
15 החברה שמסר לידי, שלא כדן, המפקח לענייני מינהלה והאחראי לטיפול
16 בכלי נשק בחברה בגיזרת מקום הימצאותו של המנוח, מר י. קמינסקי (להלן:
17 קמינסקי).

18

19 71. אין עוד מחלוקת עתה, כי המנוח לא התקבל מעולם כעובד החברה עפ"י
20 הנהלים הקבועים בה, וכי שהה במקום מותו ביוזמתו של קמינסקי, שלא יידע
21 איש בחברה אודות "העסקתו" של המנוח במקום.

22

23 72. על אף זאת, עתרה המאשימה, בסיכומיה, להרשעתם של הנאשמים, מנהל
24 החברה (שמחי), סמנכ"ל התיפעול שלה (צ'פרוט) והמפקח המבצעי בגיזרת
25 התרחשות האסון (דימה), בעבירה של גרימת מותו של המנוח ברשלנות,
26 שמלכתחילה, ועפ"י כתב האישום, הניחה עצמה על אדני קיומם של יחסי
27 עובד מעביד עם המנוח.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 זאת משום שלטענת המאשימה בסיכומיה, יצרו הנאשמים, כל אחד בתחום
 2 גיזרת אחריותו, אווירה של אי סדרים מהותיים בחברה, אווירה "בלתי
 3 מחייבת" כלשון ב"כ המאשימה, ששימשה קרקע פוריה לצמיחתה של
 4 התנהגותו הרשלנית של קמינסקי הן בנושא קבלתו של המנוח לעבודה, והן
 5 בנושא ציודו שלא כדין בנשק, ומשום שהמדובר בחברה העוסקת במתן
 6 שירותי שמירה ע"י מאבטחים חמושים בנשק הנמסר להם על ידה, מוטלת
 7 עליה חובת זהירות מוגברת ומיוחדת שמכוחה, כך המאשימה, היה על
 8 הנאשמים לצפות אף את התנהגותו של קמינסקי כלפי המנוח ואת התאבדותו
 9 של האחרון.
 10
 11 73. עד התביעה המרכזי, קמינסקי, נמצא כמי שאינו מהדר בכבודה של האמת,
 12 בשיעור שאינו מאפשר אף לפלג את דבריו כעתירת המאשימה. זו היתה עדות
 13 רוויה בעיונות כלפי הנאשמים, עשירה בסתירות בתוכה עצמה ובינה ובין
 14 עדויות תביעה אחרות ובכיסוי האמת במיוחד במקרה אחד (שיחת הטלפון עם
 15 מזכירת החברה), המלמד יותר מכל על דרך טיפולו של העד באמת.
 16 לא קבעתי, לכן, מימצאים מפלילים נגד הנאשמים עפ"י עדותו של זה, ואף לא
 17 בתחום החזית החדשה שפתחה המאשימה בסיכומיה.
 18
 19 74. אני מסכים, כי בהיות החברה עוסקת בהצבתם של מאבטחים חמושים בנשק
 20 השייך לה, מוטלת עליה חובת זהירות מוגברת ומיוחדת העולה מהיות המדובר
 21 בנשק שהסכנה שבו גלויה לעין, ומחייבת קביעת רמת התנהגות מחמירה
 22 בקשר לטיפול בו.
 23
 24 75. בהחלט יכול ונמצאו בחברה ליקויים שונים, אך, אלה גם בהנחה שהיו ושלא
 25 נתגלו ע"י גורמי הביקורת הרבים שפעלו בשטח האתר, לא זו בלבד שאינם
 26 פרי התנהגותם הרשלנית של הנאשמים כפי שקמינסקי ביקש לתארה, אלא
 27 שהם תוקנו, כעולה מעדותם של עדת התביעה מזכירת החברה ושל עדי תביעה
 28 אחרים, זמן ניכר לפני האסון.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1
- 2 .76 איש מהנאשמים לא יכול היה, ולא צריך היה, לצפות את התאבדותו של
- 3 המנוח, לא רק משום שלא ידעו על "קימו" בחברה, אלא אף אם ידעו – לא
- 4 שמעתי כי המנוח שידר למאן שהוא סימנים רלבנטים שיכולים היו לשמש
- 5 כנורות אזהרה לעיני או לאוזני האדם מן היישוב, כי נטילת חיים היא אירוע
- 6 בר צפיה שיש להביאו בחשבון.
- 7
- 8 .77 נדמה לי שהיסמכותה של המאשימה על פסק דינו של בית המשפט העליון
- 9 ברע"פ 1007/05 מ"י נ. בוחבוט ואח' (להלן "ענין בוחבוט"), כבסיס הלכתי
- 10 להרשעתם של הנאשמים, אינה יכולה להועיל, בעיקר משום שאין הנדון כאן
- 11 דומה לראיה שם.
- 12
- 13 .78 מנהלת בית הספר שם הואשמה בגרימת מותה של התלמידה (שלא שלחה,
- 14 חלילה, יד בנפשה, אלא איבדה את שיווי משקלה ביושבה על אדן חלון בקומה
- 15 השניה של בית הספר), בכך שלמרות שראתה והבינה את הסיכון הרב שבמבנה
- 16 החלונות אשר אינם מונעים את אפשרות הנפילה דרכם, לא עשתה מספר
- 17 פעולות למניעת המסוכנות במיוחד שעה שנודע לה כי אחד הילדים הציץ
- 18 מבעד לחלון בקומה גבוהה יותר.
- 19 בנסיבות הללו, ובהיות השילוב שבין חלון פתוח לרווחה בגובה בו נמצא, ושלו
- 20 אדן צר מאוד (18 ס"מ רוחבו), ובין פגיעותו הפיזית הגבוהה של ילד בן 9, כמו
- 21 גם טיב שיקול דעתו של ילד בגיל כזה, שאינו מטיב להביא בחשבון את כל
- 22 גורמי הסיכון, והסיכוי כי ימשך אל פיתויים של סכנות, מבססים את חובת
- 23 הציפיות של המנהלת, ואת הקשר הסיבתי בין הפרת החובה ובין
- 24 המוות.(המנהלת לא הורשעה, בסופו של דבר, והוטל עליה צו של"צ בן 30
- 25 שעות, שכן דעות השופטים בבית המשפט העליון נחלקו).
- 26
- 27
- 28

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1958-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' שמחי ואח'

- 1 הגם שנשק הוא דבר מסוכן, עדיין לא חל על איש מהנאשמים שבפני לצפות
 2 את התנהגותו החריגה מאוד של קמינסקי כלפי המנוח, לא כל שכן את
 3 התאבדותו, גם אם נמצאו ליקויים (שתוקנו לפני האסון) כמפורט בהכרעת
 4 הדין.
 5
 6 ..80. על יסוד כל אלה, ומשום טענותיהם של הסניגורים, המקובלות עלי, זיכיתי את
 7 הנאשמים.
 8
 9 זכות ערעור למאשימה לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.
 10
 11 ניתנה היום, 26.6.12 במעמד הנאשמים, באי כוחם עורכי הדין ג. נחום, י. בס וס. שגיא, וב"כ
 12 המאשימה _____
 13
 14 חיים לי-רן, שופט